

[Statsministeren.]

i samfundsøkonomien. Ingen opposition, specielt ikke et stort oppositionsparti, kan frasige sig et medansvar for, at den balance også tilvejebringes.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Jeg er faktisk nødt til at sige alvorligt til statsministeren, at jeg ikke kan lide hans ansvarsundvigende, næsten ansvarssky forklaringer, og jeg begriber ikke, at statsministeren vil være bekendt at stå op her og gentage et forsøg på at danne en myte om, at det er den tidligere regerings gældsstiftelse, der er årsag til statsministerens egen politiks sammenbrud. Den myte er jo affivet. Vi ved, at det under de mange års socialdemokratiske styre lykkedes at nedbringe statens gæld til udlandet regnet i procent af nationalproduktet. Hvis man tager de absolutte tal, er der en meget lille stigning, meget lille. I procent af nationalproduktet skete der fra 1950'erne og indtil 1967 praktisk taget en halvering. — Det gik måske særlig godt, efter at vi havde skiftet handelsminister. Jeg kan ikke lide, at statsministeren bruger denne myte, efter at den er punkteret.

Men så føjes der noget nyt til: nu er det, der var galt, at det private erhvervsliv tog korte kreditter. Det er meget pudsigt, for det er den samme statsminister, der bebrejder os dette, der som hovedargument for forhøjelsen af renteniveauet anvender, at det skal give et incitament til erhvervslivet til at tage flere korte kreditter. Det, statsministeren bebrejder os som værende forkert, da vi havde regeringsmagten, det tilstræber han nu ved at sætte rentefoden i vejret. Der er noget fundamentalt galt i statsministerens argumentation. Den holder simpelt hen ikke.

Og så gad jeg nok vide: hvorledes bekæmper man inflation og prisstigning ved at sætte omkostninger og afgifter i vejret? Det er vist også lidt af et mysterium for den store del af den danske befolkning.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Ja, jeg er også nødt til at sige alvorligt til hr. J. O. Krag, at der for det første ikke er tale om nogen myte om den gældsstiftelse, jeg har nævnt. Dernæst at den ikke er

blevet punkteret. Der er en sammenhæng imellem ydre årsag og indre årsager, som tilsammen har givet os den nuværende betalingsbalancesituation. Regeringen har ikke fralagt sig noget som helst ansvar for den politik, der er ført i det forløbne år. Jeg har peget på, at vi havde haft én mulighed for at lægge et endnu større hensyn til forbedring af betalingsbalancen til grund, hvis vi havde villet det, men det ville vi ikke. Skulle en politik, der igennem så mange år har lagt grunden til en forsvag valutareserve, rettes op på et enkelt år, ville det føre til en arbejdsløshed, som regeringen ikke vil tage ansvaret for. Der er den sammenhæng, at et land ikke igennem en lang årrække kan bygge på et voldsomt underskud på betalingsbalancen finansieret ved optagelse af kortfristede lån i udlandet og så have den fornødne styrke til at stå imod en valutaspækulation. Når et land så samtidig i forhold til sin størrelse har en af de allerstørste udenrigsomsætninger blandt samtlige lande, er det ekstraordinært sårbart. Jeg tror, vi begge, opposition og regering, er tjent med ikke at lukke øjnene for den sammenhæng og denne kendsgerning.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Jeg synes, statsministeren yderligere vikler sig ind i nogle fuldstændig uholdbare forklaringer. Statsministeren kunne jo ikke bestride mine argumenter på ét eneste punkt. Det er ikke rigtigt, at man under den socialdemokratiske regering havde en voksende statsgæld til udlandet. Man havde en faldende statsgæld; man havde målt i procent af nationalproduktet en halvering af den udenlandske gæld. Derimod skete der i denne erhvervsudvidelses tid en privat låntagning. Er det den liberale regerings mening, at vi skulle have forbudt og forhindret privat låntagning? Og af hvilken grund går den nuværende regering til en renteforhøjelse, hvis formål er at udvide erhvervslivets optagelse af korte lån i udlandet? Jeg synes, der er en så fundamental inkonsekvens i statsministerens synspunkter, at de ikke kan godtages.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Nu er det afgørende jo ikke, at hr. J. O. Krag